

Arrest

nr. 298 822 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is België binnengekomen als student. Zijn A-kaart was geldig tot 31 oktober 2012.

Op 8 april 2013 beviel mevr. VR. S, van Belgische nationaliteit van verzoekers zoon.

Op 4 augustus 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische zoon. Hij dient ten laatste op 3 november 2022 affectieve en financiële banden met zijn zoon aan te tonen. Op 31 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13 februari 2023 dient verzoeker wederom een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische zoon. Hij dient ten laatste op 13 mei 2023 affectieve en financiële banden met zijn zoon aan te tonen.

Op 24 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 augustus 2023. Op Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2023 werd ingediend door:

Naam: T. Voornaam: A.

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Virginia Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.02.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind T. Z. (RR (0) xxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden niet op hetzelfde adres woonachtig waren I zijn. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, buiten de samenwoning met de referentiepersoon om, zijn Belgisch minderjarig kind alsnog komt begeleiden of vervoegen, kan dit worden aangetoond door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële en/of affectieve band met het kind.

Ter staving van de aangehaalde affectieve band werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 02.05.2023 vanwege betrokkene

- verklaring op eer dd. 03.05.2023 vanwege de moeder van de referentiepersoon

- verklaring op eer dd 06.03.2023 vanwege de secretaris van voetbalclub RRC xxx die verklaart dat betrokkene op actieve wijze deelneemt aan het sportieve leven van de referentiepersoon en regelmatig aanwezig is bij wedstrijden.

- arrestatierapport dd. 22.07.2022 waaruit blijkt dat betrokkene in de période 23.08.2016 - 23.05.2022 een gevangenisstraf uitzat in Marokko

- reispaspoort op naam van de referentiepersoon met in- en uitreisstempels: 12.10.2017 - 21.10.2017 (Marokko) en 27.06.2018 - 24.09.2018 (Verenigde Staten); reispaspoort op naam van de moeder van de referentiepersoon met in- en uitreisstempels: 12.10.2017 - 21.10.2017 (Marokko)

- gedateerde foto's van betrokkene en de referentiepersoon vanaf 27.07.2022: echter, gelet op de vaststelling dat een deel van de foto's een datering uit 2023 vermelden, terwijl de referentiepersoon op deze foto's duidelijk jonger is dan 10 jaar en betrokkene zelf aangeeft dat deze foto's uit 2017 dateren (wat wel zou overeenkomen met de leeftijd van referentiepersoon op de foto's), trekt logischerwijze ook de datering van de andere foto's in twijfel

- gedateerde foto's van de referentiepersoon en derden (september 2015, augustus 2017, maart 2018, juli 2018, november 2018)

Ter staving van de aangehaalde financiële band werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen stortingen vanwege betrokkene op de rekening van de moeder van de referentiepersoon uit de période gedurende de périodes 03.09.2014 - 04.08.2015 en 02.09.2022 - 18.04.2023
- ongepersonaliseerd kassaticket De Kringwinkel dd. 27.08.2022 mbt de aankoop van een SmartTV
- ongepersonaliseerde betalingsbewijzen FNAC, C&A, .. met zelfverklaarde vermelding van aankoop

Overige voorgelegde documenten:

- 'attestation' dd. 07.10.2022 (ESPA) waarin verklaart wordt dat betrokkene in de période 26 10 2015- 28.03.2016 ingeschreven was in de opleiding 'prothèse dentaire'
- 'attestation de réussite' OFPPT (opleidingsjaar 2019/2020)
- opleiding 'Informatique et bureatique'
- overeenkomst IBO (VDAB) bij (...) BV dd. 08.03.2023; bijbehorend opleidingsplan
- aanvraag om een voorlopig rijbewijs categorie B dd. 01.12.2022 op naam van betrokkene
- bekwaamheidsattest dd 03.05.2023 (Rijkschool Mercator Leuven)
- getuigenschrift van beroepsopleiding 'monteur CV, sanitair en ventilatie' (VDAB) op naam van betrokkene
- certificaat opleiding 'Gasmonteur' (VDAB) dd. 16.01.2023 op naam van betrokkene
- attest dd. 02.03.2023 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen steunverlening ontvangt vanwege het OCMW te Etterbeek: gezien betrokkene op datum van 02.03.2023 niet in Etterbeek woonachtig was, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Wat betreft de affectieve band dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon geboren is op (...)2013. Betrokkene werd op 08.07.2016 afgevoerd van ambtswege door de stad Leuven, waar hij sinds 13 11.2014 woonde. Betrokkene heeft dus maar een korte période samengewoond met zijn kind. Hij werd op 04.08 2022 terug officieel ingeschreven in Leuven.

Betrokkene zelf haalt aan dat hij (op onbekende datum) terugkeerde naar Marokko hij legt met betrekking tot deze période bewijzen voor dat hij in de période 26.10.2015 - 28.03.2016 ingeschreven was voor een opleiding in Marokko, en uit het voorgelegde arrestatierapport dd. 22.07.2022 blijkt dat betrokkene in de période 23.08.2016 - 23.05.2022 opgesloten was in de gevangenis van (...), Marokko. Echter, er werden geen documenten voorgelegd dat betrokkene tijdens deze période in de onmogelijkheid verkeerde contact te onderhouden met en/of financieel bij te dragen aan het levensonderhoud van zijn minderjarige zoon in België. Betrokkene laat na hier enig bewijs, van welke aard dan ook, van voor te leggen. Hij haalt enkel aan dat de referentiepersoon (en diens moeder) hem in 2017 kwamen bezoeken in de gevangenis in Marokko, er werden weliswaar bewijzen voorgelegd dat de referentiepersoon (en diens moeder) in de période 12.10.2017 - 21.10.2017 in Marokko verbleven, niet dat ze gedurende deze période enig contact hadden met betrokkene in de gevangenis.

Betrokkene haalt tevens aan dat de referentiepersoon in de jaren dat hij in Marokko verbleef contact had met zijn familie (moeder in België. vader en ooms in Amerika), maar deze contacten zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Wat betreft de financiële band die opgemerkt te worden dat deze louter op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende werd aangetoond. Er werden een beperkt aantal geldstortingen aan de moeder van de referentiepersoon uit de période 03.09.2014 - 04.08.2015 (deze zijn onvoldoende recent in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging) en uit de période 02.09.2022 - 18.04 2023.

Voor zover de geldstortingen sedert September 2022, welke werden opgestart na de opstart van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 04.08.2022, dienen aanvaard te worden als een begin van bewijs. dient opgemerkt te worden dat deze geldstortingen ruim onvoldoende zijn om aan te tonen dat betrokkene financieel mee instaat voor de opvoeding van zijn kind.

Concluderend kan vastgesteld worden dat de aangehaalde affectieve en/of financiële band op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende werd aangetoond. De voorgelegde verklaringen op eer, welke een gesolliciteerd karakter hebben en slechts beperkt gestaafd worden door enkele foto's (welke beschouwd worden als momentopnamen) kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen van een financiële en/of affectieve band van betrokkene met de referentiepersoon, kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden

niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que le requérant ne peut bénéficier d'un droit de séjour en qualité de membre de famille de son enfant belge au motif qu'il ne démontre pas l'existence d'un lien affectif et/ou financier avec celui-ci (« Bij gebrek aan afdoende bewijzen van een financiële en/of affectieve band van betrokkene met de referentiepersoon, kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan. »)

Alors que,

L'article 40ter, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que :

« Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse [...] - de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui (accompagnent) ou rejoignent le Belge » (le requérant souligne)

La jurisprudence constante considère à cet égard que :

« [...] la condition de venir s'installer ou de s'installer avec un [...] [B]elge n'implique pas une cohabitation réelle et durable comme celle exigée par l'article 10, alinéa 1er, 4° de la loi précitée [...] », mais « suppose [...] un minimum de vie commune qui doit se traduire dans les faits. [...] » (C.E., arrêt n°80.269 du 18 mai 1999 ; dans le même sens : C.E. arrêt n°53.030 du 24 avril 1995 et arrêt n°114.837 du 22 janvier 2003) (le requérant souligne).

Ce minimum de vie commune exigé doit également être appréhendée à la lumière de la notion de vie familiale entre un parent et son enfant mineur, vie familiale qui, de jurisprudence constante de la Cour eur. D. H., est présumée, même en cas de séparation des parents et d'absence de cohabitation d'avec l'enfant :

« 21. (...) La notion de famille sur laquelle repose l'article 8 (art. 8) a pour conséquence qu'un enfant issu de pareille union s'insère de plein droit dans cette relation; partant, dès l'instant et du seul fait de sa naissance il existe entre lui et ses parents, même si ces derniers ne cohabitent pas alors, un lien constitutif d'une "vie familiale". »

Ce n'est dès lors que dans des circonstances tout à fait exceptionnelles que l'on peut considérer que la vie familiale en question a cessé d'exister entre des parents et leurs enfants mineurs ;

« 32. La Cour rappelle que la notion de famille sur laquelle repose l'article 8 (art. 8) implique qu'un enfant issu d'une union maritale s'insère de plein droit dans cette relation; partant, dès l'instant et du seul fait de sa naissance, il existe entre lui et ses parents un lien constitutif de "vie familiale" (arrêts Berrehab c. Pays-Bas du 21 juin 1988, série A no 138, p. 14, par. 21, et Hokkanen c. Finlande du 23 septembre 1994, série A no 299-A, p. 19, par. 54) que des événements ultérieurs ne peuvent briser que dans des circonstances exceptionnelles. »

En se fondant sur cette présomption de vie familiale, Votre Conseil a d'ailleurs jugé, dans une affaire où la partie requérante ne cohabitait pas avec son enfant mineur et où l'administration avait rejeté la demande de séjour en raison de l'absence d'intérêt porté à son enfant et à l'absence de cellule familiale, « démontrée par le fait que l'intéressé ne se prévaudra d'un droit au séjour que tardivement et en réaction à un ordre de quitter le territoire », qu'il ne pouvait être reproché au père demandeur de n'avoir pas anticipé la contestation de l'effectivité de ce lien familial par l'administration du seul fait de cette absence de cohabitation ;

Dans le même sens, Votre Conseil a annulé une décision de refus de séjour prise à l'encontre d'un père ne cohabitant pas avec son enfant que motif que :

« (...) en l'espèce, le dossier administratif ne révèle nullement que la partie défenderesse disposait d'informations, recueillies dans le cadre d'une enquête d'installation commune ou obtenues d'une autre manière, indiquant l'absence de ce minimum de vie commune entre le requérant et son enfant »⁴

Première branche

Après avoir constaté que le requérant ne cohabite pas avec son enfant, la partie adverse considère que le droit de séjour du requérant est conditionné à la preuve « van het onderhouden van een financiële en/of affectieve band met het kind. » ;

Ce faisant, la partie adverse renverse la charge de la preuve puisque la vie familiale (ou le « minimum de vie commune ») d'entre un enfant et son parent étant présumée, c'est à la partie adverse de démontrer l'existence d'éléments constitutifs de « circonstances exceptionnelles » permettant de conclure, en l'espèce, à la rupture d'une telle vie familiale, quod non ;

Deuxième branche

En vue d'étayer ce minimum de vie commune d'avec son enfant dont il allègue l'existence, le requérant a notamment produit les documents suivants :

- 215 photos ;

La plupart de ces photos ont été prises en 2022 et en 2023, soit après le retour en Belgique du requérant ; sur ces clichés, l'enfant paraît âgé d'environ 10 ans ; d'autres sont des photos prises avant le départ du requérant au Maroc, en 2016 ; d'autres encore ont été prises (par la mère de l'enfant ou par des membres de famille du requérant) entre 2016 et 2022, soit alors que le requérant était détenu au Maroc ; il s'agit notamment des photos prises lors d'un voyage de l'enfant au USA, en vue de visiter les membres de la famille du requérant résidant sur place, ou lors d'un séjour au Maroc passé par l'enfant et sa mère en 2017, pour y visiter le requérant en prison ;

Les dates reprises (automatiquement) en-dessous de ces photos ne sont pas déterminantes ; car si certaines de ces photos ont été effectivement prises à la date affichée, d'autres sont (beaucoup) plus anciennes mais présentent une date récente ; il s'agit alors de la date à laquelle ces photos (prises par d'autres) ont été envoyées au requérant et enregistrées dans son smartphone ; lorsque tel est le cas, le moment auquel ces photos ont été prises a été indiqué manuscritement par le requérant, et l'âge de l'enfant tel qu'il figure sur ces photos permet d'accréditer ces dates ;

- 2 témoignages de la mère de l'enfant ;

Le premier, déposé à l'appui de la demande de séjour introduite le 04.08.2022, se lit comme suit :

(...)

Le second, produit à l'appui de la demande ayant fait l'objet de la décision entreprise, se lit comme suit :

(...)

Les photos des cachets dans le passeport de l'enfant lors des voyages visés au Maroc et aux Etats-Unis ont été jointes à ce témoignages, ainsi que les preuves des paiements d'une contribution alimentaire par le requérant ; la fête d'anniversaire évoquée dans ce témoignage est également étayée d'une photo, parmi celles dont question infra ;

- Le témoignage de Monsieur P. D., secrétaire du club de football fréquenté par l'enfant, aux termes duquel :

(...)

- des justificatifs du paiement d'une contribution alimentaire à la mère de l'enfant, en 2015 ainsi qu'en 2022 et en 2023

- Les justificatifs de dépenses que le requérant allègue avoir effectuées pour l'enfant ou lors de moments passés avec lui ; certaines dépenses concernent des vêtements et il est renvoyé à des photos datées du jour de l'achat en question, sur lesquelles l'enfant portent lesdits vêtements ; l'un de ces justificatifs porte également sur le paiement de la cotisation au club de football de l'enfant (étayé par l'attestation du secrétaire du club dont question infra) ;

Ces documents indiquent indubitablement l'existence d'un minimum de vie commune d'entre le requérant et son enfant, tel qu'exigé par l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 et l'absence de circonstances exceptionnelles permettant de renverser la présomption de vie familiale existant entre un parent et son enfant mineur ;

En jugeant du contraire, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation, a violé l'article 40 ter de la loi du 15.12.1980 et n'a pas motivé adéquatement sa décision ;

En particulier, il peut être reproché à la partie adverse l'absence de prise en considération de ces documents pris dans leur ensemble, la partie adverse s'attachant à chacun d'entre eux pris séparément, pour les juger successivement non dignes de foi ou insuffisant à démontrer l'existence de liens affectifs ou financiers, rendant l'administration de cette preuve littéralement impossible ;

Sur les témoignages produits (par la mère de l'enfant et le membre du club de football de l'enfant), l'on ne saurait ainsi souscrire aux motifs pour lesquels la partie adverse estime ne pas devoir en tenir compte, motifs qui touchent au « gesolliciteerd karakter » desdits témoignages ne sont étayé que par des photos qui sont (nécessairement) des instantanés ; les témoignages de la mère de l'enfant sont particulièrement circonstanciés et ont été étayés non seulement de photos mais également par des preuves des voyages renseignés (au Maroc et aux Etats-Unis, où une partie de la famille du requérant réside) ainsi que de la réception d'un soutien financier de la part du requérant dont il est également fait mention ; quant au témoignage de Monsieur P. D., il a été rédigé non à titre privé mais en sa qualité de secrétaire du club de football dans lequel est inscrit l'enfant ; les renseignements objectifs contenus dans ce témoignages n'ont dès lors pas de raison d'être mis en doute ; ils pouvaient, du reste, être vérifié auprès de l'intéressé lui-même ;

Sur le photos produites, la partie adverse considère qu'elles ne sont pas probantes en raison de doutes liés à leur datation (« echter, gelet op de vaststelling dat een deel van de foto's een datering uit 2023 vermelden, terwijl de referentiepersoon op deze foto's duidelijk jonger is dan 10 jaar en betrokkene zelf aangeeft dat deze foto's uit 2017 dateren (wat wel zou overeenkomen met de leeftijd van referentiepersoon op de foto's), trekt logischerwijze ook de datering van de andere foto's in twijfel ») ; or, dut-il exister un tel doute quant à la date exacte à laquelle certaines de ces photos ont été prises, il n'en demeure pas moins qu'elle sont en très grand nombre, et prises indiscutablement en des lieux et à des moments différents, et à des occasions variées (lors d'activités sociales ou sportives, dans l'intimité père-fils ou à l'occasion de rencontres familiales), ce que la partie adverse ne conteste d'ailleurs nullement ; le requérant reste donc sans comprendre pour quelle raison, indépendante des doutes exprimés par la partie adverse quant à la date exacte à laquelle les photos ont été prises, il devait ne pas en être tenu compte, à l'heure d'évaluer l'existence d'un minium de relation d'entre lui-même et son enfant⁵ ; du reste, quant à cette datation que la partie adverse estime douteuse, le requérant explique que les dates reprises (automatiquement) en-dessous de ces photos ne sont pas déterminantes ; car si certaines de ces photos

ont été effectivement prises à la date affichée, d'autres sont (beaucoup) plus anciennes mais présentent une date récente ; il s'agit alors de la date à laquelle ces photos (prises par d'autres) ont été envoyées au requérant et enregistrées dans son smartphone ; lorsque tel est le cas, le moment auquel ces photos ont été prises a été indiqué manuscritement par le requérant, et l'âge de l'enfant tel qu'il figure sur ces photos permet d'accréditer ces dates (ce que la partie adverse admet d'ailleurs) ;

Enfin, sur le soutien financier apporté par le requérant à la mère de l'enfant, la partie adverse ajoute à la loi lorsqu'elle estime que ce soutien doit atteindre un niveau suffisant « om aan te tonen dat betrokkene financieel mee instaat voor de opvoeding van zijn kind. » ; du reste, on ne voit pas pour quelle raison valable un soutien même jugé insuffisant à remplir ce critère ne saurait être pris en considération à l'heure d'examiner l'existence d'un minimum de vie commune tel qu'exigé par l'article 40ter de la loi du 15.12.1980"

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt in een eerste onderdeel dat het Bestuur de bewijslast omgooit daar het familieleven tussen een ouder en een kind vermoed wordt en het komt aan het Bestuur toe het tegendeel te bewijzen.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker de nodige documenten te hebben toegevoegd teneinde een minimum van familieleven met zijn zoon aan te tonen. Hij verwijst hierbij naar foto's, getuigenverklaringen en financiële ondersteuning.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de

feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit de middelen blijkt ook dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de concrete motieven en hij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, geboren op 08.04.2013, van wie niet blijkt dat het reeds gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Hij beriep zich hierbij op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. [...]"

Verzoeker wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgische minderjarig kind geweigerd daar verzoeker, dien niet samenwoont met zijn minderjarige zoon, niet afdoende heeft aangetoond een affectieve en/of financiële band met zijn kind te onderhouden.

De bestreden beslissing luidt als volgt (eigen vetschrift): (...)

Verzoeker weerlegt met zijn betoog op generlei wijze de motivering van de bestreden beslissing.

Hij gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat het feit dat hij de biologische vader is van het kind bij Mevrouw V. R., hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Hij dient hiertoe nog steeds aan een aantal binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden te voldoen, quod non.

Verzoeker toont evenmin met een begin van bewijs aan tussen de periode van zijn vertrek uit het Rijk vóór 26.10.2015 en zijn herinschrijving in Leuven op 04.08.2022 duurzaam met zijn kind en partner te hebben samengewoond, op hun domicilieadres te zijn ingeschreven en werkelijke affectieve en financiële banden met zijn kind te hebben onderhouden.

Hij toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker, die dus geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht. (RvV 30 juni 2011, nr. 64.262)

Hij toont geen schending aan van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen.

Het enige middel is in al de onderdelen ongegrond.”

3.3 Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze begrijpt, nu hij deze in het middel op uitgebreide wijze tracht te weerleggen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Bij het onderzoek naar de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moeten tevens de op de voorliggende betwisting toepasselijke wettelijke bepalingen worden betrokken. Aan verzoeker wordt een verblijfsrecht geweigerd op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een

onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 gesteld dat deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de gemachtigde, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het "vergezellen van" of "het zich voegen bij" en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

De Raad kan verweerder dan ook volgen waar wordt gesteld dat het "voegen bij" niet inhoudt dat de ouder op hetzelfde adres dient samen te wonen met het Belgisch minderjarige kind, doch dat er wel sprake moet zijn van een minimum aan relatie tussen beiden. De verweerder geeft hieraan een redelijke invulling door

bij gebrek aan samenwonen te vereisen dat affectieve en/of financiële banden worden aangetoond tussen ouder en minderjarig kind. De Raad dient echter verzoeker bij te treden dat het gezinsleven tussen ouders en diens minderjarig kind wordt vermoed en dient verzoeker bij te treden waar hij stelt dat in voorliggende zaak op kennelijk onredelijke wijze invulling wordt gegeven aan deze vereiste.

Het bestaan van de affectieve banden vereist geenszins dat verzoeker zeer actief betrokken moet zijn bij de levens van zijn minderjarige kind. Zoals het EHRM reeds heeft geoordeeld vormt immers noch de scheiding tussen de ouders van minderjarige kinderen, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden, een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat vast te stellen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat verweerder de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke wijze invulling heeft gegeven door te oordelen dat er in voorliggende situatie geen sprake is van aangetoonde affectieve en/of financiële banden.

Zo wordt niet ontkend door verzoeker dat hij na de geboorte van zijn kind terugkeerde naar Marokko en gedurende enige tijd in de gevangenis van (...) verbleef. Evenwel is verzoeker op 4 augustus 2022 terug officieel ingeschreven in Leuven. Aangaande zijn affectieve band met het kind legt verzoeker twee verklaringen op eer voor van de moeder van het kind, gelegaliseerd door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Etterbeek en een verklaring op eer van de secretaris van de voetbalclub van zijn zoon. Zij getuigen dat verzoeker weldegelijk op regelmatige basis contact houdt met zijn kind sinds hij is teruggekeerd naar België. Verzoeker legt tevens tal van foto's neer waaruit blijkt dat zij op verschillende momenten in het leven van verzoekers kind zijn genomen. Verweerder kan worden gevolgd waar hij oordeelt dat verzoeker van 2016 tot 2022 minder contact of geen contact had met zijn zoon. Evenwel kan niet worden betwist dat verzoeker sinds zijn terugkeer naar België in 2022 opnieuw omgang heeft met zijn minderjarig kind, wiens leeftijd thans 10 jaar is. Overigens dient opgemerkt te worden dat verzoeker nog steeds officieel gehuwd is met de moeder van zijn kind. Bovendien wordt niet betwist door verweerder dat verzoeker geldstortingen aan de moeder van het kind heeft voorgelegd voor de periode 03-09-2014 tot 04-08-2015 en de periode 02-09-2022 tot 18-04-2023. Verweerder acht de bedragen niet voldoende om aan te tonen dat hij financieel mee instaat voor de opvoeding van zijn kind. Anderzijds toont verzoeker aan de hand van getuigschriften aan dat hij een beroepsopleiding 'monteur CV, sanitair en ventilatie' en 'gasmonteur' heeft gevolgd en behaald op 16 januari 2023. Daarnaast legt verzoeker nog andere attesten voor waaruit blijkt dat hij sinds zijn terugkeer verschillende opleidingen heeft gevolgd. Het kan bijgevolg niet worden betwist dat verzoeker, sinds zijn terugkeer naar België, zijn financiële situatie wenst te verbeteren.

In deze omstandigheden dient de Raad vast te stellen dat niet op kennelijk redelijke wijze invulling wordt gegeven aan de vereiste van het aantonen van affectieve banden tussen verzoeker en zijn kind. Verweerder verduidelijkt niet waarom de aangetoonde wederzijdse interesse en het contact met zijn kind sinds zijn terugkeer naar België niet bewijzen dat er sprake is van een affectieve band.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN